

Fény sugar

Evangeliumi hitbraztó és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

A törvénszék előcsarnokában ülök. Mint mikor a méhek rajzának, zümmög, zszibong körülöttem minden. A bejárat nyílik, csapódik, az emberek csak úgy tódulnak be és ki. A lépcsők ontják az ember-tömegeket. Köröttem vitázó csoportok állnak. Hangos szavak, a gyűlölet szavai ütik meg fülemet. Beszélnek éveken, egy életen át tartó olthatatlan gyűlöletről, soha meg nem szűnő, ki nem egyenlíthető el-lentétekről. Az arcok olyan sokat fejeznek ki abból, hogy hogyan akarja egyik rászedni a másikat, hogyan akarja a maga igazáról meggyőzni, — de milyen keveset árulnak el valódi lelki békességről.

Az ajtók nyílnak, az emberek változnak. Hátam mögött valami monoton hang hallatszik. Szinte alig hallom, mégis leköti figyelmemet. Mint mikor emberek belépnek egy nyitott ajtón, de tovább nem hallom, hogy mennek. Újra egy lépés és csend, újra meg újra . . .

Hátrafordulok. Az „örök-lift“ előtt ülök. A lift megy változatlan gyorsasággal, egyformán, rendületlenül, akár száll be utas a fülkéibe akár nem. Meg nem áll, nem lassít, nem siet. Figyelem a liftet, a ki-beszálló embereket. Van, ki egy arcrándulás nélkül lép be, mintha csak a folyosón tenne egy lépést, mely előbbre viszi, pedig a lift megy és viszi felfelé. Van, kinek az arcán elfogódottság látszik. Némelyik siet a cél felé, reménnyel a szemében. A másik levert arccal, csüggedten száll ki a liftből.

Gondolataim messze szállnak. Egy más világba. Ott is megy a lift felfelé, de csak felfelé. Le nem lehet rajta jönni. Megy hangtalanul, észrevétlenül, feltartóztathatatlanul, akár van beszálló, akár nincs. A beszállás itt lenn történik, éppen úgy, hangos emberi zaj közepette. Van, aki az élet forgatagából, az utca zajából egyenesen, átmenet nélkül lép be a liftbe, hirtelen — és megy felfelé. Van, ki a beteg-ágyból, szerettei zokogásától kísérve a liftajtóig — lép be a liftbe, az örök, a megvesztegethetetlen Bíró elé. Mi hogyan megyünk eléje? „Nékünk mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt.“ Ma még tart a kegyelmi idő felettünk. Ma még elrendezhetjük ügyeinket. A lift megy s nem tudhatod, néked mikor kell beszállnod.

Ne lopj!

Mi modern emberek hozzászoktunk már a technika sok csodájához, ismerjük a felhőkarcolót, rádiót, óceánrepülőket.

Mégis, mikor arról hallottam, hogy vaksötétben fényképezni lehet, szóhoz sem jutottam a csodálkozástól. Tehát léteznek sugarak, az úgynevezett ibolyántúli sugarak, amelyeket szemünkkel nem érzékelhetünk. Képzeljünk el egy zsúfolásig megtelt helyiséget. A villany hirtelen kialszik. Valaki felhasználja az alkalmat és szomszédja zsebéből kihúzza a pénztárcát. Minden fáradság nélkül sikerül a dolog s a tolvaj eltűnik a teli erszénnyel. Azonban két technikus ül a közelükben. Az egyik ibolyántúli sugarat hozott magával s a másik a sötétben fényképfelvételt készített. Amikor a meglöpött ember kétségbeesetten állt a tanácstalan rendőrség előtt, jelentkezett a két technikus és bemutatta a lopás pillanatában készült felvételt.

Ez a csodálatos felfedezés megvilágítja előttünk, mit jelent az, hogy Isten mindent lát. »A sötétség sem borít el előled és fénylik az éjszaka, mint a nappal; a sötétség olyan, mint a világosság.« Zsoltár 139.

Tehát Isten mindent lát és mindent másképen lát, mint ahogyan mi. Mit látunk mi?

Gondtalanul ugrándozik egy fiúcska a kertben. De Isten azt is látja, hogy néhány perccel ezelőtt ez a fiúcska apja ünneplő ruhájából pénzt lopott, hogy cukorkát vehessen.

Jólöltözött fiatal embert látunk sétálni az utcán. De Isten látja azt is, hogy ez a fiatal ember állandóan lop a reábizott pénzből.

Javakorabeli kereskedőt látunk,

akit az egész világ derék, tisztességes embernek ismer. De Isten látja a hamis könyvelést s a sötét, kétes üzleteket.

Igen, — Isten mindent lát. Az Otestámentom beszél Ákánról, aki szintén valamit eltulajdonított. A rablott dolgokat elásta. Senki sem tudott róla. De a következő nap Izráel leverettetett. Hogyan lehet az? Akárhogy harcoltak, küzdöttek, erejüket megfeszítve, mégis legyőzettek, — mindaddig, míg Ákán az Ur színe előtt be nem vallotta, hogy mit cselekedett.

Milyen sokan élnek ebben a világban, akiknek rejtegetnivalójuk van. Óh, ti esztelenek! Isten szeme előtt nincs sötétség, Előtte rejtegetni semmit sem lehet!

Bölcsnek és bátorinak nevezem azt a fiatal embert, akivel a napokban együtt utaztam s akit utitársaink esztelennek nyilvánítottak. Már másodszor ment keresztül a kocsikon a kalauzt keresve. »Mit akar a kalauztól?« — kérdezte az egyik utas ingerülten. »Nincs jegyem« — válaszolt barátságosan a fiatal ember. »Örüljön neki, ne legyen olyan esztelen. Itt ugyan nem fogja elárulni senki sem!«

S akkor az »esztelen« fiatal ember nagyot nézett és nyomatékosan azt felelte: »Uram, nékem mindennél többet ér a jó lelki ismeret!«

Ez az »esztelen« fiatal ember okos volt. Ismerte a mindent tudó és mindent látó szent Istent.

Mit munkál a Krisztusba vetett hit.

Csillapítja a lélek éhségét.

Megment.

Isten előtt megigazít.

Megszentel.

Örök életet ad.

Megvéd az ítélettől.

Félelmes gyónás.

Bent álltunk a lövészárookban. Körülöttünk zúgtak a halálhozó gránátok.

»Még 5 perc, és azután...!« — rémüldözött a szakaszvezető. Igen, és azután...! Azután kiugrunk majd a lövészárokból és sistergő kézigránátokat fogunk dobálni. »Még négy perc!«

Egy megkezdett állás kivájt üregébe bujtam. Negyed méternyire kerültem így a sánc mögé, ami valamelyest mégis fedezékül szolgált.

»Még három perc...!« Perc? Örökkévalóság ez! Hirtelen valaki a fedezékembe ugrott. Tekintetem tovasiklott róla. Nem ismerem. Fémsisakja alatt halotthalvány arc. Szeméből rémület tüköröződik.

Beszélni kezd, a szavak gyors egymásutánban hagyják el ajkát.

Mosolyogva csittítom: »Nyugalom, bajtárs, hamarosan vége lesz!« De ő tovább folytatja. Most már megértem. Gyors iramban beszélt el, nekem, a fiatal önkéntesnek, hogy ő házasságtörő. A gránátok süvöltése közben vallotta be, hogyan csalta meg feleségét. Azután új bűn következett: lopott. Isten ezelatt a néhány perc alatt számonkérte tőle titkos bűneit. Akarta vagy nem akarta, be kellett őket vallani. Egyiket a másik után. Mélyen megrendülve hallgattam ezt a különös gyónást.

»Előre!« — hangzott a vezényszó. Kiugrottunk a lövészárokból s megkezdődött az élet-halál küzdelem. Ezt a férfit többet nem láttam. Valószínűleg elesett. De azóta tudom mit jelent az ítélet napja. Amikor a talajt elveszítjük majd lábunk alól s amikor bűneink feltámadva vádolni fog-

nak bennünket. Amikor minden nyilvánvalóvá lesz. Akkor — akár akarjuk, akár nem — számot kell adnunk róluk. Hogy milyen rettenetes lesz az, megértettem ez alatt a három perc alatt.

Lehetséges az, hogy emberek olyan könnyelműen néznek ez elé a rettenetes leszámolás elé? Hamis biztonságérzéssel áltatják magukat s a Sátán így könnyen az örök halálba juttatja a vétkest.

Nincs egyikünk számára sem sürgősebb kérdés annál, hogy bűneinket rendezzük. Keressük bűneink bocsánatát, amelyet ember nem adhat meg. Jézus Krisztus Isten Fia nyújthatja csak nekünk. Ő az Isten Báránya, aki a világ bűneit hordozza.

Ne kívánd a másét!

Az ember olyan büszkén mondja: »Én nem vagyok bűnös. Nem loptam, nem kívántam soha másét!« S mi a valóság?

Ismertem valakit, aki alvást színelve mások titkait kihallgatta.

Egy földbirtokos családnak gazdagon termő gyümölcsösük volt és mégis sokszor láttam őket titokban mások gyümölcsfáiról szedni gyümölcsöt.

Ismertem egy háztulajdonosnőt, akinek szenvedélye volt a lopás. Bárhol járt, ami a kezeügyébe került — bármilyen értéktelen tárgy volt is az — ellopta.

Ismertem úrihölgyet, aki azzal dicsekedett, hogy ha vásárolni megy, szívesen elfelejt fizetni.

Egy fiatal lány beszélt el, hogy nevelőanyja soha nem kért virágot másoktól. Ablakaik tele voltak virágos cserepekkel, amelyeket ellopott dugványokból nevelt.

Egy kedves ismerős hölgy mondta el, hogy egy ismert fürdőhely közelében szomorú látványban volt része. Egy diplomás főtisztviselő 7—8 év körüli kis fiával állt a csösz és a csendörök előtt. A gyermek kezében néhány fürt szőlő volt. Az apa könyörgött, pénzt kínált, csak ne beszéljenek a dologról. De a csösz és a csendörök nem fogadták el.

Mások beszélgetését kihallgatni, virágot, gyümölcsöt, vagy bármi más jelentéktelennek látszó dolgot elvenni — lopás.

Nézzünk mélyen a szívünkbe s megfognak látni, hogy megszegtük a VII. parancsolatot.

Sz. G. d. t.

Szemtől-szemben.

Szemtől szemben élni Jézussal, ez az egyetlen cél, amiért élni érdemes. Szemébe nézni az élő Megváltónak. Nem fontos az, hogy milyen theologiai vélemény alakult ki bennünk Róla. Őt magát kell látnunk.

Egy könnyelmű ifjú édesapja képét, amely íróasztalán állt, megfordította, valahányszor olyat tett, amiről tudta, hogy atyja nem engedné meg. Azonban egy napon váratlanul megérkezett az édesapa. A fényképet meg lehet fordítani, de az élő édesapát nem.

Nem elég keresztyén dogmatikát forgatni a fejünkben, nem elég az, hogy a Kátét kívülről tudjuk. Jézussal kell járnunk, hogy szemével tanácsolhasson bennünket. Ez megelégti a lelkünket, megőriz, megvigasztal, int, bátorít.

Nem bírom tovább!

Összejöreteleinken hófehérhajú, öreg anyóka vett részt. Meglátsozott, hogy szívvel-lélekkel oda-

figyel s helyenkint, ahol leginkább szólott hozzá az Ige, jelentősen bolintott a fejével. Vigasztalásra vágyott ő is. Tekintetét Isten végnélküli irgalmasságára irányítottuk s felszólítottuk a kedves öreg nénit, hogy imádkozzék. Néhányszor bele is fogott, de csupán értelmetlen szavak hagyták el az ajkát, amíg egyszerre csak felugrott és hangosan felkiáltott: »Nem bírom tovább! Végre be akarom vallani nagy bűnöm: hamisan esküdtem!«

Ennek az asszonynak az életében a bűntudat nem gyengeség és gyávaság jele, hanem reális valóság volt. Csak a bűnthordozó Jézus Krisztusba vetett erős hit által szabadult meg lelkiismerete súlyos terhétől!

24 év után visszaküldött rablott kincsek.

Egy család csomagot kapott kézhez, amelyben 24 személyes ezüst evőkészlet és két értékes szőnyeg volt, amelyeket 24 évvel ezelőtt loptak el tőlük. A kisérőlevélben a tolvaj azt írta, hogy lelkiismeretének nem volt nyugta addig, míg az elrabolt dolgokat vissza nem küldte.

Valóban létezik tehát *feltámadása* a bűnnek.

Mi lesz, ha egykor az örökkévalóságban a mi bűneink támadnak fel?

*****

Szeretem a hegyes vidéket, ezért szobám falára is több ilyen tájképet akasztottam. A képek szépek, de magaslati levegőt mégsem árasztanak. Ahhoz, hogy meggyógyuljak, magamnak kell elutaznom.

Nem gondolkoznunk kell Jézusról, hanem az Ő jelenlétében élnünk.

UGAR.

Szegény ugar!
Virágokat terem
s kalászt akar.

Jaj, mit sem ér:
a küzködése még
nem lesz kenyér.

Nem küzködés;
kegyelem kellene.
Sebző ekés.

Vérző ekés
kegyetlen kegyelem
s aranyvetés.

Kalásztele
simogatná akkor a bús ugart
a nyár szele.

Hát akard
a bűnbánat, szívettepő vasát,
s a szent magot?

A küzködés
helyett kegyelmet és
aranyvetést?

Virág helyett
kalászt teremni, mást is éltető,
nagy életet?

Az ugaron
kegyelemváró vággyal suhan át
az »akarom!«

B. E. d. p. t.

*****

Álarcok.

Egy színésznő valamilyen vi-
dám darabban a főszerepet ját-
szotta. Váratlanul sürgőnyt ka-

pott, amelyben egyetlen fia be-
tegyágyához hívták, aki súlyos tü-
dőgyulladásban feküdt. A szegény
asszony ott maradt gyermeke be-
tegyágyánál a másnap reggel be-
következett haláláig. Azután el-
utazott, hogy még ugyanazon az
estén eljátsza újra a főszerepet.
A következő esték egyikén sem
hiányzott, valósággal kényszeri-
tette magára a vidámságot, mi-
alatt szíve majd megszakadt a
fájdalomtól. De amikor egyik este
azt az éneket kellett elénekelnie,
amely fiacskájának is legkedve-
sebb éneke volt, — a lelkes kö-
zönség kívánságára — akkor ide-
gei már felmondták a szolgálatot
és nem jött ki hang a torkán.
Belefogott az énekbe, azonban a
játshi, könnyed dal helyett han-
gosan zokogni kezdett. A közön-
ség csodálkozott. Nem értette,
hogy a nap hősnője, aki-
nek fellépte a fényesen kivi-
lágított, zsúfolásig megtelt terem
közönsége körében általános de-
rültséget keltett, ma — szereplé-
sének tetőfokán — emnyire ki-
csinnyé, összetörtté lett.

Óh, ha a közönség tudta vol-
na micsoda fájdalmakon ment ke-
resztül ezekben a napokban, ak-
kor megsajnálta volna! Szíve é-
gett a bánattól, mialatt másokat
megnevettetett; valóban »színész-
nő« volt.

Sok hasonló »színésznő« és »szí-
nész« él ma is ezen a világon.
Megnézhetjük a legelőkelőbb tár-
saságokat. Utjuk bár látszólag fé-
nyes és sima s jól érzik magukat
azok társaságában, akikkel együtt
haladnak, mosolyuk nem a szí-
vük igazi érzését tükrözi vissza,
de sok esetben csak álarc, mely
az Istentől távol élő lélek fájo
sívárságát takarja.

***

KÜLMISSZIÓ.

„Akárhogy zúg a bösz vihar.”

»Imádkozzatok a mi missziói munkánkért Kínában!« Ezzel a felhívással köszönt bennünket a Rajnai Misszió tudósításainak október 1-i külön melléklete. A japán kínai háború miatt a Misszió egyik állomása sincsen biztonságban. A főkonzulátus egyelőre csak Taipeng kiürítését követelte. Schneider Heléna és Klitzing Margaréta testvérek fájó szívvel búcsút vettek munkahelyüktől és Tungkunba költöztek. Egyelőre a tungkuni munkában vesznek részt. Mindent nem hoztak el a taipengi házából. Nem akarják azt a látszatot kelteni, hogy az állomást már elveszettnek tekintik. Remélik, hogy Tungkunból is tudnak még munkát végezni a taipengi kerületben is. Ha pedig nem, dolgoznak ott, ahol lehet.

»Légi postával küldöm levelem«, — írja Pönnighaub misszionárius szept. 11-én Tungkunból, — »hogy a vezetőséget s barátaink körét megnyugtassam, s hogy megtehessek, amit tehetnek: hogy imádkozzanak. Imádkozzanak, hogy az Ur tartsa kezét munkánk és munkásaink felett, s hogy ezekben a mozgalmas időkben is találjunk alkalmat a nép között az evangéliumot hirdetni.«

Taipenget már a testvérek távozása előtt több légitámadás érte. Schneider Heléna testvér még Taipengből írja szept. 5-én:

»Akárhogy zúg a bösz vihar,
sötétség vesz körül,
hullám dühös hullámra hág,
hajóm majd elmerül:
én mégis bízom csendesen

és mégse csüggedek.

Ki Istenébe rejtezik,
bizton van, nem remeg.

Igy énekeltünk ma reggel az áhítaton és ez az ének kifejez mindent, ami a szívünkben végbemegy... Ma nyolc napja tartunk haza Hongkongból. Sokat aggódtunk már Taipengért, de segíteni nem tudtunk. A háború mindinkább kialakult. Körülöttünk dühöng a kolera. Megjött a hír, hogy itt délen is kezdődik a harc. Tangkunba szállítunk minden nélkülözhetetlent, mert ha ki is kell az állomást üríteni, az a reményünk megvan arra, hogy a tartományban maradhatunk. Kérem, imádkozzanak ezért!

Most olyan mélységes béke honol éppen körülöttem. Esti napfény borít mindent, esti daluk éneklik a madaral, s olyan nagy a csend; mert sokan eltávoztak, mások betegek. Csak szép kertünkön látszik a legutóbbi harc nyoma, kidöntött fák, stb. Sejthetik, mi megy végbe a szívünkben. Újra átéljük a tanítványok történetét a tengeren. »Mester, elveszünk«... de a Mester itt van a hajóban, — »elveszni?« Az Ur nagyon közel van hozzánk. Otthon is imádkoznak értünk és úgy lesz, ahogy Ő akarja; azért szív, légy csendben! Tudjuk, hogy Isten vezetni, irányítani fog bennünket. Az Ő oltalmában tudjuk magunkat.«

Imádkozzanak, hogy Isten őrizze meg Kínában dolgozó testvéreinket és a kínai gyülekezeteket a háború nyomora és veszedelme közepette kegyelmesen, szerelje fel őket a hit új erejével naponta, hogy bátran tanuskodjanak kegyelméről minden időben. Legyen őrfal körülöttük imádkozó, összekulcsolt kezünk!

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Nov. 16. Máté 17:1—13. Máté 17: 14—27. Csodálatos ünnepnap Jézus életében, mikor isteni dicsősége szem-melláthatóan áttör a test börtönén s megmutatja magát a tanítványoknak. De azok éppen úgy viselik magokat, mint ahogy mi szoktuk magunkat viselni. A dicső látvány meghatja őket s azt óhajtják, hogy bár mindig ott maradhatnának a dicsőség hegyén. De ez a mámor csak addig tart, míg le nem érnek a völgybe. Ott megint azok a kishitű, hétköznapi emberek, akiket Jézusnak meg kell dorgálnia. Nem ilyenek vagyunk-e, s nem így teszünk-e mi is?

Nov. 17. Jel. 1:9—20. Máté 18:1—11. Nem álom az, amit János lát Pathmos szigetén. Eber állapotban részesíti őt Isten a csodálatos látomások egész sorozatában, amelyekben az emberiség jövőjének titkait tárja föl előtte. Maga az Ur Jézus jelenik meg előtte, isteni alakjának egész fenségében és parancsolja neki, hogy írja meg azt, amit lát. Mert a látomás nem csak Jánosnak szól. Tudomást kell arról szerezni Jézus minden követőjének, hogy készen legyen azokra, amelyek be fognak következni s melyeknek pontos idejét senki ki nem számíthatja. Fontos tehát, hogy foglalkozunk a Jelenések könyvével.*

Nov. 18. Jel. 2:1—17. Máté 18:12—22. Jánosnak legelőször azt kell följegyeznie, hogy mit izen az Ur az akkori időben fennálló keresztyén gyülekezeteknek. De azok az izenetek a mai gyülekezeteknek is szólnak; bárcsak kivéne belőlük mindegyik azt, ami éppen őreá nézve találó. Mert ma is sokfelé tapasztalhatjuk, úgy gyülekezetek életében, mint egyesekében, hogy az első szeretetet elhagyták, mint az efézusiak, hogy a szenvedésekben bátorításra van szükségök, mint a smirnaiaknak, s hogy megtérnek magukban hamis tanításokat, mint a pergamumiak.

Nov. 19. Jel. 2:18—29. Máté 18: 23—35. Thiatríában nagy bajokat lát

* *Mennyei Jelenések könyve* cím alatt részletes magyarázat jelent meg erről a bibliai könyvről, 2 kötetben. Irtta Keller Ielkésy, fordította Vargha Gyuláné. Kapható a Féléb-egyesület könyvkereskedésében, Budapest, VII., Damjanich-u. 25-a. Füzve 6 pengőért, Vászonkötésben, egybekötve 7.50 P. táplálkozik.

az Ur. Egy gonosz asszony rontja meg ott a gyülekezetnek sok tagját. Valóban úgy van, ahogy Isten megmondotta az ember teremtesekor, hogy az asszony segitőtársa a férfinak. De Isten gondolata szerint a jóban kell segitőtársának lenni, ha azonban Isten gondolatától elhajlik, akkor a rosszban lesz segitőtársává és így megrontójává. Komoly szó és példa ez a nők számára.

Nov. 20. Jel. 3:1—13. Zsolt. 126. A sárdisi gyülekezethez is hasonlít sok mai gyülekezet: úgy látszik, mintha élne, mert megvannak benne a külső szertartások, emberi buzgólkodás, másokkal való versenyzés, de nincs meg az Urral való igazi lelki kapcsolat. Az ilyen gyülekezet nem él, hanem halott. Mennyivel örvedetesebb példa a filadelfiai gyülekezet, az egyetlen, amelyben az Ur semmi kivetni valót nem talál. Ennek számára fel-séges ígéretei vannak az Urnak. Ha most kicsiny és megvetett is, eljő az idő, amikor mindenki meglátja, hogy az Ur szerette őt. Bár sok gyülekezetnek és sok egyes léleknek szólhatna ez az ígélet!

Nov. 21. Máté 25:31—46. II. Thess. 1:3—10. Luk. 19:11—27. Jel. 2:8—11. Isten gyermekeihez az a méltó, ha a szorongatásokat s üldöztetéseket csendes szívvel, türelemmel hordozzák s nem igekeznek a bántalmakat megtorolni, ellenségeiken bosszút állani. A bosszúállást rábizhatjuk arra, aki igazságosan ítél, az Urra, aki egészen biztosan megfizet, ha talán hamarosan nem is, de a földre visszajövelekor egészen bizonyosan. Ezt a visszajövetelt pedig egyrészt a gonoszság teljes kiérlelődése sietteti, másrészt pedig a hívő gyülekezet kitartó hite és a megpróbáltatások közt való teljes kifejlődése.

Nov. 22. Zsolt. 92. Máté 19:1—15. Milyen megragadóan fejezi ki a zsol-táriró a hívő ember örömet, boldogságát! Ezzel az örömmel Isten tölti meg gyermekeinek szívét. Akik hit által nem lettek az Ő gyermekeivé, azok nem érzik és nem értik meg ezt az örömet. De a hívő ember lelkét betölti ez életének minden körülményei és fordulatai közt. Nem vehetik ezt el tőle a szenvedések sem. A test megroskadhat, de a lélek virágozik, gyümölcsözik, mert Istenből táplálkozik.

Nov. 23. Jel. 3:14—22. Máté 19:16—30. A filadelfiai gyülekezettel ellentétben, amelyben semmi kivetendőt nem talált az Ur, a laodiceabeliben nem talál semmi dicsérni valót. A legveszedelmesebb állapotban van, mint a langymeleg víz, amelyet nehezebb felforralni, ha már egyszer forrt, mint az egészen hideget. De az Urnak még ehhez a szomorú állapotban levő gyülekezethez is van biztató szava, Ő még ott áll az ajtó előtt és bebocsáttatásra vár. Nem vagy-e te is lágymeleg? Nem vesztetted-e el első szeretetedet? Az Ur a te szíved ajtaján is kopogtat s így szól: Bocsáss be hát, bocsáss be hát!

Nov. 24. Jel. 4. Máté 20:1—16. Az Ur, miután megmutatta a látnoknak a keresztyén gyülekezetek akkori állapotát (amelyek azonban a mai gyülekezetekére is ráillenek), ettől kezdve azokat a dolgokat mutatja meg, amelyek ennek a mai világkorszaknak a végén, az utolsó időkben fognak bekövetkezni. Először is a mennybe enged neki bepillantást, ahonnan fog kiindulni minden, ami a földön történik. Látja az Atyát, az Őt körülvevő mennyei tanáccsal, s látja az előkészületeket Isten örök terveinek véghezviteléhez.

Nov. 25. Jel. 5. Máté 20:17—34. János szemei előtt megjelenik a legfontosabb látvány: egy megöletett Bárány képében az Ur Jézus Krisztus. Ő az, aki a váltság munkáját véghezvitte a Golgothán, s Ő az, aki végső diadal véghez fogja vinni a gonoszság teljes elpusztítását s az Ő népének a teljes megszabadítását. Azért neki adja át az Atya a hétpecsétet könyvet, amelyben az Ő, öröktől fogva elhatározott tervei vannak elrejtve, hogy a pecsétek egyes felbontásával végbe menjenek ezek a tervek. A véghezvitel az Ur Jézus Krisztusra van bízva, mert erre egyedül csak Ő méltó.

Nov. 26. Jel. 6:1—8. Máté 21:1—17. Az első nagy esemény, amely az első pecsét felbontásakor megy végbe, a kegyelem munkája. Az igének kell először hirdettetnie az egész föld kerekégén, mielőtt bekövetkeznének, a következő három pecsét felnyitásakor a figyelmeztető, de még mindig kegyelemből származó ítéletek: háború, éhínség, tömeges halál. Napjainknak sok, ehhez hasonló megdöbbentő eseménye indíthat bennünket komoly gondola-

tokra: Nem az utolsó idők eseményei-e ezek?

Nov. 27. Jel. 6:9—17. Jer. 31:31—34. Az Ur Jézusnak sok vértanúja volt az évezredek folyamán s lesz még ezután is. Ugy látszik, mintha ezeknek kivégeztése büntetlenül maradt volna. De ez csak ideig-óráig való látszat, eljön az igazságszolgáltatás az Ur részéről. A végső ítélet azonban olyan megrázó esemény lesz, amelyet a természeti világban is csodás jelenségek fognak kísérni. Ezekből is láthajtuk, milyen komolyan veszi Isten a bűnt és a büntetést, mikor eljön »az Ő haragjának ama nagy napja«.

Nov. 28. Máté 21:1—9. Róm. 13:11—14. Luk. 1:68—79. Zsid. 10:19—25. Az éjszaka valóban elmúlt, mikor a világ világossága, az Ur Jézus Krisztus megjelent a földön. Ez a világosság azóta mindig fénylik, csakhogy sok ember elzárja előle a szemeit, mert nem akarja elvetni a sötétség cselekedeteit, nem akarja letenni a bűn sötét ruháit és felöltözni magát az Ur Jézus Krisztust. Az ilyenek csak a testet táplálják, a lélek szükségéről pedig elfeledkeznek. Ne tartozunk ezek közé!

Nov. 29. Zsolt. 94. Máté 21:18—32. Az ó-testamentumi hívő Isten bosszúalását hívja ki a kevélyek és hitetlenek ellen. Hiszi, hogy Isten igazságát szolgálat, még ha sokszor úgy tetszik is, mintha fülét és szemét elzárná a hitetlenek garázdálkodásai előtt. Mennyivel inkább kell nekünk, újtestamentumi népek minden bosszúalást Istenre bízni, s türelemmel, kitartással, csendben hordoznunk mindazt, amit tőlük szenvednünk kell. Az Urnak avval is célja van, ha a szenvedéseket megengedi, s boldog ember az, akit Ő megfedd.

Nov. 30. Jel. 7:9—17. Máté 21:33—46. Milyen lelki felüdülés lehetett Jánosnak, mikor az ítéletek megdöbbentő képei után most az üdvözültek boldog csoportját láthatta a királyi szék előtt. Ezek ugyan ngy nyomorúságon keresztül jutottak ide, de minden földi szenvedés és nyomorúság feledve, ajkuk csak hálaadó és dicsérő énekeket zeng, mert most már szenvedés nélkül, boldogan szolgálhatnak Istennek. Ott leszünk-e ebben a boldog csapatban, kedves testvérem?

Vargha Gyuláné.